

895 c.

4-31

2017-07
ԼԵԶՈՒՆ ԿՏՐԱԾ
ՕՒՏԻԿԸ

8950
L 31

11-

**ԼԵԶՈՒՆ ԿՏՐԱԾ
ԾԻՏԻԿԸ**

3950
L-30 w

ՀԱՊՈՆԱԿԱՆ ՀԵՔՅԱԹ

**ՔԱՐԳՍ.
ՀՈՎ.Է. ԹՈՒՄԱՆՅԱՆ.**

**ՊԵՏՐԶՕՏ
ՀԼՅԵԿՄ Կ Կ ԿԻՑ ՄԱՆԿԱՊԱՏԱՆԵԿԱԿԱՆ
ԳՐԱԿԱՆՈՒԹՅԱՆ ԲԱԺԻՆ
ՅԵՐԵՎԱՆ 1938**

30 .04. 2013

13938

Գատ խմբագիր՝ Նվ. Քուժանյան
Տեխ. խմբագիր՝ Ան. Գասպարյան
Սրբադրիչ՝ Թ. Հովակիմյան

14 29
38

Վաղուց պատահած բանն է...
Ասում են՝ մի չար պառավ
ուզում է ճերմակեղենը ուրա-
յի. մի քիչ ուրա յե դնում
ամանի մեջ:

Գլավիտի լիազոր՝ Կ-4840 Հր. ստ. № 4306.
Գատվեր 2. Տիրաժ 6000.
Տպագրական 3/4 մամ. Մեկ մամ. 12000 նիշ.
Հեղինակային 1/13 մամ.
Հանձնված է արտադրության 2 հունվարի 1938 թ.
Ստորագրված է տպագրության 26 փետրվարի 1938 թ.
Գինը 1 ո. 20 կոպ.

Պետհրատի 1 տպարան, Յերևան, Լենինի փող. 65

Հարեանի ձեռնասովոր ծիտը
գնում է ոսրան կտցահարում:
Պառավը վրա յե հասնում:

— «Այ դու անպիտան արա-
րած...» բարկանում է վրեն ու
բռնում է լեզուն կտրում:

Ծիտիկը թռչում է գնում:
Հարեվանուհին լսում է, վոր
իր սիրելի ծիտիկի լեզուն կրտ-
րել են: Մաստիկ վշտանում
է. վեր է կենում իր մարդու
հետ ճամփա յե բռնում, սար
ու ձոր ընկնում, վոր իմանա
թե վոր կողմը թռավ իր ծի-
տիկը:

Մարդ ու կնիկ գնում են ու
ձեն տալի:

— Վնրտեղ ե լեզուն կտրած
ծիտիկը: Լեզուն կտրած ծի-
տիկը վնրտեղ ե կենում:

Վերջապես գտնում են ծի-
տիկի տունը:

Ծիտիկը վոր տեսնում է իր հին տերն ու տիրուհին իրեն տես են յեկել՝ ուրախանում, աշխարհքով մին է լինում:

Ներս է հրավիրում, շնորհակալություն է անում առաջվան տեսած լավությունների համար ու պատիվ է տալի:

Սեղան է բաց անում, ենքան ձուկն ու գինի յե լցնում, վոր ել դատարկ տեղ չի մնում: Կինը, վորդիքն ու թոռներն ել վոտի վրա՝ ծառայում են:

Վերջը ինքն ել բաժակը մի կողմն է շարտում ու վեր կենում ծտապարի պար գալի: Ու եսպես ուրախ անց են կացնում ամբողջ որը:

իրենց տուն
գնալու ժամանակն
է: Եստեղ ծիտիկը գնում է
յերկու ուռի զամբյուղ է բե-
րում: Ասում է.

— Այ ես յերկու զամբյուղը
մինը թեթև, մյուսը ծանր.

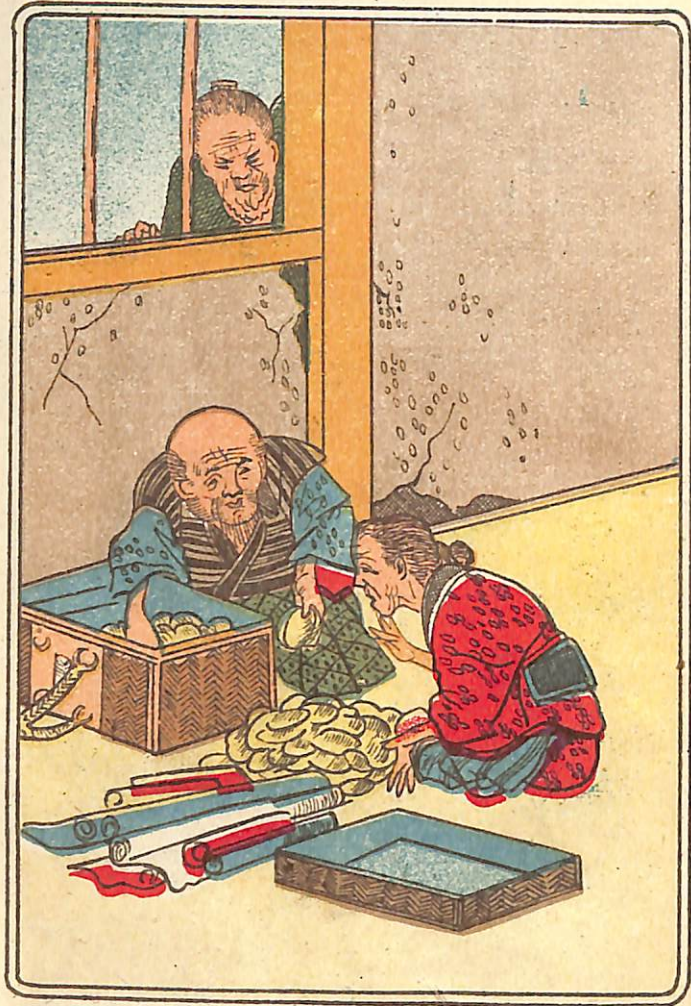
փորը կուզեք՝ ընարեցեք ձեզ
համար:

Հյուրերը թե՛

— Մենք պառավ մարդիկ ենք.
բեր մեզ թեթևը տուր, ավելի
լավ է հեշտ կտանենք. ծանրն
ինչ ենք անում:

Առնում են թեթի գամբյուղն
ու վերադառնում տուն:

Տանը ասում են.

— Բեր մի բաց անենք, տես-
նենք ինչ կա մեջը:

— Բաց են անում—ինչ են
տեսնում, ել վոսկի, ել արծաթ,
ել անգին քար, ել թոփերով
մետաքսեղեն... են տեսակ մի
բան, վոր իրենց որում իսկի
մտքներովն ել չեն անցկացրել:

Քանի հանում են, ենքան ա-
վելի շատ ե մտում մեջը:

Անվերջ—անհատնում:

Ու միանգամից հարստանում
են:

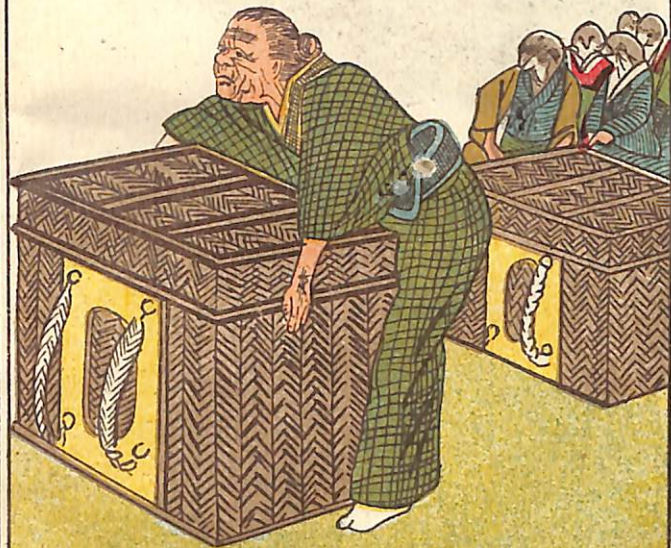

Ես բանը լսում ե ծիտիկի լե-
զուն կտրող չար պառավը: Նա-
խանձում ե հարևանների բախ-
տին: Հարց ու փորձ ե անում
թե փորտեղ ե կենում լեզուն
կտրած ծիտիկը, տեղն ու ճամ-
փեն սովորում ե:

— Յես ել կերթամ ծիտիկի
մոտ, ասում ե ու ճամփա ընկ-
նում: Գնում ե գտնում: Իար-
ձյալ ծիտիկը յերկու զամբյուղ
ե բերում ու ասում.

— Ահա յերկու զամբյուղ,
մինը ծանր, մյուսը թեթև, վորն
ուզում ես շուկի քեզ համար:

Պառավը միտք ե անում՝ վորի-
մեջ գանձն ինչքան շատ լինի՝
զամբյուղն ել ենքան ծանր
կըլինի, ասում ե—բեր ծանր
զամբյուղը տուր ինձ:

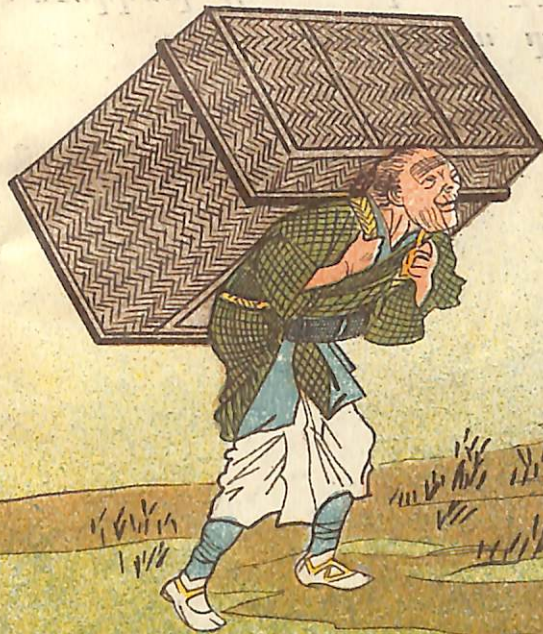

Շալաիում ե ծանր դամբյուղն
 ու ճամփա ընկնում դեպի տունն:
 Զամբյուղը քարի պես ծանր
 ե լինում—տաննեը դժար: Տըն-
 քալով տանում ե:

Ծիտիկները յետևից մտիկ են
 անում ու ծիծաղում:

Տանում ե տուն: Տանում ե,
 ագահ ագահ բաց ե անում:

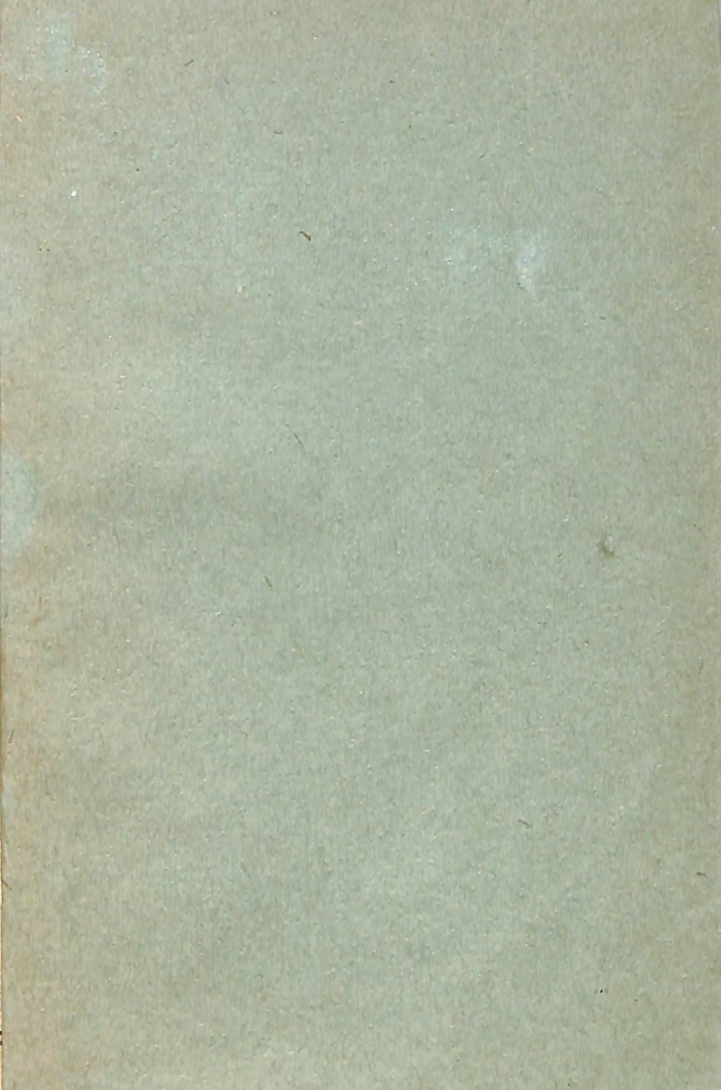

Բաց է անում թե չե աղմուկով դուրս են թափվում այլանդակ—անճոռնի չար վոզիները—տեղն ու տեղը խեղդում չար պառավին:

ՀՀ Ազգային գրադարան

NL0401684

13937